

Nr 233

Av herrar Nilsson i Tvärålund och Eriksson i Bäckmora,
om ökat anslag till undervisnings- och upplysnings-
verksamhet på arbetarskyddets område.

Ur såväl humanitär som nationalekonomisk synpunkt är det angeläget att antalet olyckshändelser och yrkesskador i arbetet nedbringas till det lägsta möjliga. En första förutsättning härför är att man allmänt är medveten om de risker, som är förknippade med ett visst arbete. Såväl statsmakterna som organisationer och enskilda företag anslår också årligen pengar till skyddspropaganda. De statliga medel som utgår för detta ändamål fördelas av arbetarskyddsstyrelsen. Fr. o. m. budgetåret 1953/54 har de årliga statliga anslagen utgjort 90 000 kronor. Under budgetåret 1955/56 har arbetarskyddsstyrelsen fördelat de 90 000 kronorna på följande sätt: Jordbrukets skyddspropaganda, Skogsbrukets skyddspropaganda och Föreningen för arbetarskydd vardera 15 000 kronor, Arbetarnas bildningsförbund 16 000 kronor till föreläsningar om arbetarskydd, Svenska röda korset 27 000 kronor till dess arbetsplats-samaritverksamhet samt Göteborgs arbetarskyddsförening 2 000 kronor.

Även i årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t upptagit 90 000 kronor till upplysningsverksamhet på arbetarskyddets område. Hos arbetarskyddsstyrelsen har emellertid Föreningen för arbetarskydd ansökt om ett till 30 000 kronor förhöjt anslag. Behovet av ökat anslag föranleds av en modernisering av föreningens permanenta arbetarskyddsutställning i Stockholm, förnyelse av dess ambulerande utställning m. m. Svenska röda korset har anhållit om ett till 35 000 kronor höjt bidrag för organiserande av samaritvård på arbetsplatserna samt för utbildning av samariter för arbetsplatserna. Dessutom har några av de andra organisationerna begärt högre bidrag. Sammanlagt uppgår de begärda bidragen för innevarande budgetår till ca 115 000 kronor. Arbetarskyddsstyrelsen finner det önskvärt, att den frivilliga verksamheten på arbetarskyddets område främjas, och hemställer, att anslaget höjs till 115 000 kronor. Detta belopp måste anses vara förhållandevis ringa med hänsyn till de stora mänskliga och materiella värden som står på spel. Någon uppräknig av anslaget med anledning av penningvärdets försämring har inte skett. En höjning av det av Kungl. Maj:t äskade beloppet förefaller därför vara välmotiverad. Härför talar inte minst två olika omständigheter, nämligen den höga olycksfrekvensen vid körning med traktorer samt de svåra ryggsador som många förare av traktorer, lastbilar och andra tunga fordon i yrkestrafiken ådrar sig.

Antalet traktorer har under senare år stigit kraftigt i vårt land. Oaktat detta måste de olyckor, som inträffar vid körning med traktor, anses vara alldeles för många. Den måttliga fart, varmed traktorer framföres, borde möjliggöra, att olycksfrekvensen betydligt nedbringades. Traktorns stabilitet är emellertid dålig i jämförelse med andra fordon. Varje år inträffar många olyckor med dödsfall eller svåra kroppsskador som följd, då en traktor stjälpes eller störtar över. Även flera andra olycksrisker är förenade med körning av traktor.

Vad beträffar ryggskadorna, visar läkarundersökningar, att vibrationer och skakning kan medföra ohälsa för människorna. Sålunda råkar bl. a. förare av lastbilar och traktorer ofta ut för s. k. diskdegenerationer och följsymptom. Korsbensstukningar, diskbrock, njurbesvär m. fl. åkommor drabbar ofta dessa yrkesutövare.

Ryggåkommorna torde i många fall kunna elimineras genom att lämpliga sitsar på fordonen användes. Olyckorna vid körning med traktorer torde också kunna reduceras i betydande utsträckning. Nödvändigt här för är att förarna får bättre kännedom om de med arbetet förenade riskerna och om de möjligheter, som står till buds att i görligaste mån skydda föraren.

Med hänsyn till vad som sålunda anförts hemställes,

att riksdagen vid behandling av statsverkspropositionen, femte huvudtiteln, punkt 104, i enlighet med motionens syfte till Undervisnings- och upplysningsverksamhet på arbetarskyddets område för budgetåret 1957/58 måtte anvisa ett anslag av 115 000 kronor.

Stockholm den 25 januari 1957

Jan-Ivan Nilsson

i Tvärålund

John Eriksson

i Bäckmora